

РЕШЕНИЕ

№ 20105

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 90 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ

при участието на секретаря МОНИКА СТ. ТОПУЗОВА
като разгледа докладваното от ВАЛЕНТИН Т. БОРИСОВ Гражданско дело
№ 20231110103105 по описа за 2023 година

Софийският районен съд е сезиран с искова молба от Д. Г. Г., ЕГН ***** против “Сити кеш” ООД, ЕИК ... за прогласяване на нищожността на клауза, съдържаща се в сключен между страните Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г., предвиждаща задължение за осигуряване на поръчителство в тридневен срок и свързаната с неизпълнението на това задължение неустоечна клауза, поради противоречие с добрите нрави и поради това, че е неравноправна клауза по смисъла на чл. 143, ал. 1 и чл. 146 от ЗЗП, както и за връщане на платената по това задължение сума в размер на 50 (петдесет) лева, частично от 150 (сто и петдесет) лева, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба, до окончателното изплащане на същата.

В исковата молба се твърди, че ищецът е сключил Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г. с ответника, по силата на който кредитодателят се задължава да предостави на кредитополучателя кредит в размер на 500 (петстотин лева), а кредитополучателят се задължава да върне сумата в рамките на четиринадесет седмични вноски. Посоченият годишен процент на разходите е малко под 50%, като по този начин привидно са спазени императивните изисквания на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Налице е твърдение, че в договора е било уговорено обезпечение на кредита в

тридневен срок, което обезпечение следва да се реализира чрез банкова гаранция или поръчители, поставени пред множество условия, подробно описани в договора. Твърди се, че при сключването на договора, на ищеца в настоящото производство, явяващ се кредитополучател по договора, е била начислена неустойка в размер, надхвърлящ законоустановената граница на годишния процент на разходите (ГПР).

Изложени са съображения, че начислената неустойка, включена в чл. 6, ал. 2 от Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г. е недължима, защото същата се явява нищожна поради накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД. Твърди се, че начисляването на същата цели да заобиколи предвидения съгласно чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като се счита, че това вземане формално е посочено като обезщетение за неизпълнение само и единствено с цел да не бъде включено при изчисляването на ГПР и така същият да остане под установената граница от 50%. Смята, че в пряко нарушение на императивното правило на чл. 19, ал. 1 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ответникът не е включил в ГПР разходите за заплащане на "неустойка", която по своята същност представлява печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от годишния лихвен процент /ГЛП/ и ГПР. При условие, че ГПР е бил законосъобразно описан, действителният такъв е щял да възлиза многократно над допустимия.

Сочи се, че така уговорената неустойка излиза извън обезщетителната, обезпечителната и санкционната функция, като се твърди нищожност на същата, поради факта на противоречието ѝ с добрите нрави и излизане извън пределите на договорната свобода съгласно чл. 9 ЗЗД. Ищецът твърди, че е налице заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, в частност на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК, тъй като в посочения договор е било уговорено, че при забава от страна на потребителя, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. Разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. Посредством процесната клауза за неустойка в полза на кредитора е уговорено още едно допълнително обезщетение за неизпълнение на акцесорно изпълнение, а именно недадено обезпечение, от което обаче не

следва да произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника в срок, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Счита, че подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо.

Ищецът счита, че неустоечната клауза, съдържаща се в процесния договор, е изцяло неравноправна и нищожна на основание чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗПП, тъй като същата задължава потребителя да заплати необосновано висок размер на неустойка в случай на неизпълнение на неговите задължения. Също така счита, че тази клауза не е индивидуално уговорена, съгласно чл. 146 от ЗПП. В тази връзка се твърди, че са налице основания за приемане на целия договор като недействителен, което по същество би довело и до недействителност и на самата неустоечна клауза. Ищецът счита, че недействителността на договора следва от неизпълнението на задължението на ответника, обективизирано в чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, според което договорът следва да съдържа годишния лихвен процент на разходите и общата дължима по кредита сума, като в случая погрешното посочване на размера на ГПР, както и непосочването на съдържащите се в него компоненти, следва да се счита за основание за недействителност на процесния договор съгласно чл. 22 ЗПК.

В исковата молба е обективизирано искане за обявяване на неустоечната клауза, съдържаща се в сключен между страните Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г., предвиждаща заплащане на неустойа в случай на непредоставяне на обезпечение, за нищожна, както и да бъде осъдена ответната страна да заплати сума в размер на 50 (петдесет) лева, частично от 150 (сто и петдесет) лева, представляваща недължимо платени суми по договор, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на същата, както и присъждане на направените от ищцовата страна разноси по настоящото производство.

Към исковата молба са приложени документи в заверено от процесуалния представител на ищеца копие, които се иска да бъдат приети като доказателства по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника "Сити кеш" ООД, ЕИК ..., с който същият заявява, че оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Не оспорва релевираното в исковата молба обстоятелство, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г., по силата на който ищецът, в качеството си на заемополучател, е получил в заем сумата от

500 (петстотин) лева от ответника, в качеството му на заемодател, съобразно посочените условия в договора. Счита, че сключеният между страните договор съдържа всички законови реквизити, според изискванията на ЗПК. Твърди, че посоченият в договора ГПР е в размер на 49,83 %, като същият е изчислен по формула, уредена в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК, и представлява единственият разход за ищеца, като в тази връзка оспорва в договора да са налице неравноправни клаузи. Намира за неоснователно твърдението на ищцовата страна, че в годишния лихвен процент на разходите следва да бъде включен и размерът на уговорената неустойка за неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, като счита, че неустойката не може да бъде приравнена на възнаградителна лихва, тъй като същата няма такава функция. Налице е твърдение, че направеното в исковата молба възражение за нищожност на клаузата за възнаградителна лихва поради неизпълнение на изискването по чл. 11, ал. 1. т. 9 ЗПК, е несъстоятелно тъй като същото изискване се явява неприложимо към процесния договор доколкото в него е уговорен фиксиран лихвен процент, който остава непроменен за целия период от договора. Релевира възражение за прекомерност на претендираното от ищцовата страна адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като прецени изложените в исковата молба фактически твърдения и съобрази формулираното искане, намира, че е сезиран с искове с правна квалификация чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 от ЗЗП и чл. 55, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните съобразно разпоредбата на чл. 235, ал.2 и 3 от ГПК, установи следното от фактическа страна:

С Определение № 12330 от 31.03.2023 г. съдът е отделил за безспорно в отношенията между страните и ненуждаещо се от доказване в процеса обстоятелството, че между страните е сключен договор за паричен заем № 596346 от 24.11.2021 г.

От събраните по делото доказателства, вкл. ССЕ, се установи, че между страните в настоящото производство е сключен Договор за потребителски

кредит № 596346 от 24.11.2021 г., по силата на който ответникът е предоставил на ищеца сумата от 500 (петстотин) лева срещу насрещното задължение на ищеца, явяващ се заемополучател по процесния договор, да възстанови горепосочената сума от допуснатия кредит, посочена в Приложение №1 и Погасителния план, в рамките на 14 погасителни седмични вноски, всяка от които в размер на 51 (петдесет и един) лева, годишен лихвен процент (ГЛП) от 40,05 % и ГПР от 49,83 %. Общата дължима сума по кредита е 531,56 лв., като крайният срок за погасяване на заема е 02.03.2022 г.

В чл. 6 от Договора за паричен заем е уговорено задължение за потребителя и заемополучател в срок до три дни, считано от датата на сключване на договора, същият да предостави на заемодателя обезпечение чрез поръчителство или банкова гаранция. Поръчителите следва да отговарят на посочените изисквания, като в тази връзка при осигуряване на едно физическо лице – поръчител по договора, същият следва да получава трудовото възнаграждение в размер на поне седем минимални работни заплати, а при двама поръчители, всеки от тях следва да получава възнаграждение в размер на поне четири минимални работни заплати, като поръчителят не следва да е кредитополучател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с ответника, да няма задължения с рейтинг, различен от „Редовен“ в ЦКР към БНБ, включително по погасени задължения, както и да представи служебна бележка или друг документ, удостоверяващ размера на получаваните трудови доходи от лицето.

По делото е прието и заключение на вещо лице по съдебно – счетоводна експертиза, неоспорено от страните, според което според представените счетоводни документи и направените изчисления общият размер на дължимата сума за главница по Договор за кредит № 771263/23.12.2021 г. към момента на постъпване на насрещната искова молба е 400 лв. Няма представени документи от страна на ищеца ... за плащане на суми по договора за кредит. Според вещото лице размерът на лихвата за забава за периода 23.01.2022 г. – 24.11.2022 г. е 34 лв.

От заключението на приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните по делото, която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена от вещото лице, се установява, че в стойността на ГПР е 49,83 %, като е включена само договорната лихва. Според предоставената

счетоводна справка от страна на ответника при изготвяне на експертизата, се установи, че ищецът е заплатил цялата дължима сума за главница в размер на 500 лева, за договорна лихва в размер на 31,56 лева и неустойка в размер на 182,44 лева. Платените суми по договора са в размер на 714 лева, не са включени в ГПР. Видно от изчисленията на вещото лице, в случай, че уговорената в чл. 6 от договора неустойка, се добви към ГПР, задълженията за дължима договорна лихва ще бъде в размер на 86,31 %.

В законоустановения срок и на основание чл. 214 ГПК съдът е допуснал изменение на иска на основание чл. 214 ГПК, обективизирано в Протокол от съдебно заседание, проведено на 08.11.2023 г., като предявеният иск с правно основание чл. 55 ЗЗД е бил увеличен в размер на 182,44 лева.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон ЗПК.

По предявения иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 от ЗЗП.

По делото безспорно се установява, както от събраните писмени доказателства, така и от неоспорената съдебно-счетоводна експертиза, че сумата за кредита е била изцяло погасена от страна на ищеца.

Съдът намира, че следва да се произнесе по твърдените основания за нищожност на договора, както и служебно да извърши проверка за нищожност на договора, респ. на клаузи от него. Това е така, защото съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК „При проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори

ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.“, от което следва извод, че първоинстанционният съд следи служебно и може да се произнесе по действителността на договора или отделни негови клаузи, доколкото разпоредбата на чл. 26 ЗЗД е императивна, а когато се касае за потребителски спор, съдът следи и например за наличието на неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ГПК, които също са нищожни *ex lege*, освен ако не са индивидуално уговорени – арг. чл. 146, ал. 1 ЗЗП, както и за клаузи, предвидени като нищожни в чл. 19, ал. 5 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Съдът има и задължение служебно да следи за спазване на императивните разпоредби на чл. 19, чл.10а, чл.22 и чл. 33 ЗПК. Съгласно постоянната практика на Съда на ЕС въпросът дали дадена договорна клауза трябва да бъде обявена за неравноправна следва да се приравни на въпрос от обществен ред, тъй като националният съд е длъжен служебно да преценява неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13. В този смисъл изрично е обобщена и съдебната практика в Решение от 7.08.2018 г. по съединени дела С-96/16 и С-94/17 на Съда на ЕС. В тази насока следва да се има предвид, че според разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В ал. 4 от цитираната правна норма е предвиден лимит на годишния процент на разходите, който не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, а именно Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, а ал. 5 от разпоредбата предвижда нищожност на клаузите, надвишаващи така определените максимални размери. В конкретният случай е видно, че

клаузата от договора, уреждаща лихвен процент за начисляване на наказателната лихва е нищожна, тъй като превишава десет пъти размера на законната лихва, видно от съдебно – счетоводната експертиза, при допустимо от закона пет пъти превишение на този размер.

На следващо място е предвидена неустойка, предназначена да санкционира заемополучателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на заема, съобразно договора и общите условия.

Съдът намира, че с оглед въведените в договора условия към изискваното обезпечение, както и срокът за предоставянето му, а именно 3-дневен от сключване на договора, може да се обоснове извод, че изпълнението му ще бъде свързано със значителни затруднения за длъжника при изпълнението на процесния договор. На следващо място посочената уговорка влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 от ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи добросъвестно цена за ползване, съответна на получените гаранции. В случая е предвидено задължение за предоставяне на обезпечение след сключване на договора, като непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на преки вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемотателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на условията по същия. Поради това следва да се приеме, че така уговорената неустойка, разсрочена съобразно погасителния план към договора и включена в размера на погасителната вноска, по същество има за цел да увеличи размера на възнаградителната лихва по договора, като по този начин се цели заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, според която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Съобразно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Съдът намира, че поради тези особености на сключения между страните договор, клаузата за неустойка е уговорена в отклонение от функциите, предвидени в чл. 92 ЗЗД, което я прави нищожна поради противоречие с добрите нрави, по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД /в този смисъл Тълкувателно решение № 1/2009 г. ОСТК/. С оглед изложеното съдът, предвид и дадените му правомощия служебно да установява нищожност, намира, че начислената по договора неустойка не се дължи поради нищожността на клаузата от договора, която я урежда.

Съобразно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

С оглед гореизложеното съдът намира така предявения иск за основателен, поради което същият следва да бъде уважен.

Предявен е иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД.

Разгледан по същество искът е основателен.

В конкретния случай ищецът доказва, че задължението му по Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г. се изчерпва до връщане на сума в размер на общата сума за плащане, предвидена в договора, а именно 531,56 лева., което следва от разпоредбите на чл. 23 от ЗПК във връзка с чл. 22 вр. чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 от ЗПК. Платената сума в размер на сумата от 714 лева представлява сума, с която длъжникът неоснователно се е обогатил за сметка на кредитора при липса на основание, тъй като тя е надплатена сума и подлежи на връщане. В този смисъл следва да се има предвид, че съгласно чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, който е получил нещо без основание, е длъжен да го върне. Съобразно така посочената разпоредба и с оглед допуснатите и събрани доказателства по делото, решаващият съдебен състав приема, че в настоящия случай фактическия състав на чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД, е осъществен и доказан от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, поради следните съображения:

Първият фактически състав на чл.55, ал.1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание. От значение е моментът на получаване на облагата, тъй като именно към този момент трябва да е липсвало основание. Началната липса на основание за преминаването на

блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго, ще е налице във всички случаи, когато не е налице валиден юридически факт за получаването на определена имуществена облага, или въз основа на нищожен акт, или предаването на имуществена ценност е извършено след прогласяване унищожаемостта на сделката. В този смисъл са и постановките на т. 1 от ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 1 ОТ 28.05.1979 Г., ПЛЕНУМ НА ВС.

С оглед установената недействителност неустоечна клауза, както и че в настоящия случай неоснователното обогатяване, е налице в хипотезата на чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД съдържаща се в договор за потребителски кредит сумата, възлизаща в размер на 182,44 лв., се явява заплатена от страна на ищеца, без наличие на валидно правно основание за това, поради което предявеният от Д. Г. Г. осъдителен иск против ответника следва да бъде уважен в пълния му размер, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда - 19.01.2023 г.

С оглед изхода на делото, ищецът е представил доказателства за сторени разноски в общ размер от 1310 лв., от които 50 лв. за държавна такса, 300 лв. депозит за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза, както уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 960 лв. за безплатна правна помощ. Ответникът своевременно е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно, предвид действителната фактическа и правна сложност на делото. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА на адвоката се определя размер не по-малък от предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предмет на разглеждане по делото са два обективно кумулативно съединени иска и в случая е приложима разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която дължимото възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гражданско дело се определя съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. В случая при определяне размера на дължимото адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото е приложимо правилото на чл. 7, ал. 2, т. 2 във вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. В тази връзка, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено на 480 лв. с ДДС, с оглед представените доказателства за

регистрация по ДДС. Възнаграждението следва да бъде платено на ЕАД Д. М. БУЛСТАТ № ..., с оглед договора за правна помощ, представен по делото, от който е видно, че същото е уговорено при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, а именно предоставена е безплатна правна помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД в отношенията между Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Вардар“ № 6, чрез адв. Д. М. и “Сити кеш” ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Средец“, ..., представлявано от ..., чрез юрк. ..., че е нищожна клаузата за заплащане на неустойка при непредоставяне на обезпечение по чл. 6 от сключения между страните Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД “Сити кеш” ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Средец“, ..., представлявано от ..., чрез юрк. ..., да заплати на Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ... 6, чрез адв. Д. М., сумата от 182,44 (сто осемдесет и два лева и четиридесет и четири стотинки), представляваща недължимо платена сума за неустойка по Договор за потребителски кредит № 596346 от 24.11.2021 г., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда -19.01.2023 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК “Сити кеш” ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Средец“, ..., представлявано от ..., чрез юрк. ..., да заплати на Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ... 6, чрез адв. Д. М., сумата от 350 лева разноски в производството.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК “Сити кеш” ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Средец“, ..., представлявано от ..., чрез юрк. ..., да заплати на ЕАД Д. М. БУЛСТАТ № ... сума в размер на 480 лв., представляващи възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____